

HOLLY'S KERSTGEHEIM
KIRSTY FERRY

*Holly's
Kerstgeheim*

KIRSTY FERRY



Holly's kerstgeheim
is een uitgave van
Choc Lit NL

Copyright © 2021 Choc Lit NL

Auteur: Kirsty Ferry

Oorspronkelijke titel: *Holly's Christmas Secret*

Vertaling: Stevie Martens

Tekstredactie: Marieke Veringa

Illustraties & zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

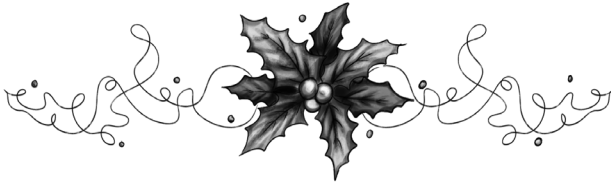
Omslagontwerp: Choc Lit UK & Dutch Venture Publishing

Eerste uitgave december 2021

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1



‘IK BEN MAAR IN MIJN EENTJE, DUS IK HOOP DAT ZE geen kerstdiner van vier gangen verwachten.’ Sorcha Davies staarde vol afschuw naar Coren Penhaligon, de eigenaar van het Pencradoc Arts Centre. Sorcha runde de Tower Tea Room, een kleine theesalon op de benedenverdieping van een grote folly die dateerde uit het begin van de negentiende eeuw. Er was een trap die naar de ronde tentoonstellingsruimte op de bovenste verdieping leidde en iemand had navraag gedaan of hij de ruimte voor een evenement kon gebruiken. Coren was Sorcha tegen het lijf gelopen toen ze aan het besluiten was hoe ze de theesalon dit jaar op de werkplaats van de kerstman kon laten lijken.

‘Niemand verwacht een kerstdiner van vier gangen. Ze willen een victoriaanse kersttentoonstelling organiseren, of een edwardiaanse, dat weet ik niet zeker, en ze vroegen of er achteraf misschien eten geserveerd kon worden. Misschien een buffet of thee en gebak op de openingsavond.’ Coren was slim genoeg om opzij te stappen en zijn handen in zijn zakken te steken toen Sorcha naar hem toeliep met haar handen vol engelenhaar. Hij

had echter geen geluk.

‘Hier, jij bent langer dan ik. Wil je dat uiteinde daar alsjeblieft aan vastspelden?’ Sorcha gooide een zilveren kerstslinger naar hem toe. ‘Dan kunnen we hem aan die kant hangen en valt hij precies over de toonbank. Zie je? Het ziet er mooi uit hè, als hij zo hangt. Maar goed. Ik kan wel zorgen voor thee en gebak. Ik kan zelfs zorgen voor een buffet, maar een kerstdiner van vier gangen gaat gewoon niet lukken.’ Ze trok een gezicht en hing de slinger recht. ‘Nou ja, het zou wel lukken, maar hier niet.’ Er was maar weinig ruimte in de theesalon en aangezien alles ter plaatse vers gebakken werd, zou ze zichzelf in de nesten werken als ze zoiets ambitieus als een viergangenmenu probeerde te organiseren. ‘Voor wie is het eigenlijk?’ Ze trok het engelenhaar recht en gebaarde naar Coren dat hij het andere eind ook vast moest maken.

‘Een man genaamd Locryn Dyer.’ Coren liep naar haar toe en reikte omhoog, zodat hij de punaise stevig in het plafond kon prikken. ‘Hij is net in de buurt komen wonen. Hij is een soort verzamelaar en opent hier een winkel. Misschien is het wel een antiekwinkel, maar misschien ook niet. Merryn was degene die er met hem over praatte.’ Coren fronste zijn wenkbrauwen. Als er geen goed ondernemingsplan of duidelijke, logische spreadsheet aan een concept vastzat, kon hij het idee niet altijd visualiseren. Zo werkte zijn brein; hij was net zo scherp als de punaises die Sorcha hem liet gebruiken en altijd verstandig en op een bepaald doel gericht. Hij zou willen weten wat Locryn verkocht en hoe hij verwachtte zijn zaak te laten groeien. De partner van zijn broer Kit, Merryn, had de boodschap duidelijk begrepen. Het vage idee van een man die spullen verzamelde en eventueel een winkel zou openen was vreemd voor de arme Coren. Met de hulp van Kit en Merryn had hij zich uit de naad

gewerkt om van Pencredoc Arts Centre, dat aan de rand van Bodmin Moor in Cornwall lag, het succes te maken dat het vandaag was.

Sorcha verborg een glimlach en haalde een ijsblauwe slinger uit de doos die naast haar stond. Ze wist alles over de vage concepten van bedrijven. Op haar achttiende was ze uit het dorpje Pencredoc verhuisd om catering te studeren. Ze had in verschillende horecagelegenheden in het land gewerkt, maar eigenlijk had ze er ontzettend verlangd naar om haar eigen kleine winkeltje te hebben.

Tegen de tijd dat het Arts Centre echt was opengegaan, was ze terug geweest in Pencredoc. Ze was geïntrigeerd geweest door het hele gebeuren en had haar eigen theesalon in het gebouw geopend. Ze had absoluut het gevoel dat ze hier helemaal op haar plek was, alsof het openen van een theesalon precies was wat ze moest doen. Toen Sorcha in het dorp opgroeide, had ze altijd al graag binnen de grote poorten van Pencredoc willen komen, voorbij het dreigende grijze poortgebouw, om te zien wat daar was. De toren zelf had altijd iets weg gehad van de torens uit de sprookjes *Rapunzel* of *Doornroosje*, en als klein meisje had Sorcha het gebouw zorgvuldig bestudeerd om te zien of er misschien stiekem een prinses in het gebouw gevangen had gezeten. Tot haar teleurstelling bleek dat niet zo te zijn.

Maar nu haar ambitie om binnen de poorten te komen officieel was vervuld, was het eerlijk gezegd best leuk om aan een selectie kerstknabbels te denken, vooral als er ook een tentoonstelling bij zou zijn. Ze hield van de geschiedenis van het huis en het zou heel leuk zijn om foto's of schilderijen met een feestelijk thema te bekijken, die hopelijk op de een of andere manier met het Pencredoc te maken hadden. Ze was altijd al dol geweest op Kerstmis en het ophangen van de versieringen

maakte haar extra vrolijk.

Sorcha stond er ook om bekend dat ze altijd monsterlijke hoeveelheden lekkers voor iedereen bakte, vooral in deze tijd van het jaar, en dat had natuurlijk alles te maken met de verrukkelijke geur van kerstkruiden, gemengd fruit en opgewarmde rum of brandewijn die haar neus aangenaam prikkelde als ze bakte.

‘Laat het maar aan mij over,’ zei ze tegen Coren toen hij fronsend naar een bos maretak keek die ze schertsend voor hem hield, waarna ze hem plagend een knipoog gaf. Iedereen wist dat Coren niet iemand was die van maretak hield, daar was hij veel te gereserveerd en zakelijk voor. Hij nam er echter nooit aanstoot aan en genoot echt van Kerstmis op zijn eigen rustige manier, ook al was die manier niet zo uitbundig als die van Sorcha. ‘Als je me kunt vertellen hoeveel mensen ik kan verwachten,’ vervolgde ze, ‘dan kan ik het allemaal regelen. Wil je dat rode engelenhaar alsjeblieft een beetje hoger hangen? Kijk, je hebt het scheef gehangen.’

‘Sorry, hangt het zo beter? Goed. Oké. Ik zorg ervoor dat Merryn alles uitzoekt,’ antwoordde hij, terwijl hij zijn handen weer in zijn zakken stak en achteruit probeerde te lopen toen Sorcha een zingende en dansende kerstman uit een doos haalde en gretig omhoog keek naar een hoge plank op het dressoir, waar het servies in stond. ‘En dan kan Locryn jullie beiden laten weten wat hij van plan is.’

Sorcha knikte. In gedachten was ze al aan het bedenken wat ze kon maken. Ze verheugde zich op dit project. ‘Geweldig. Denk je niet dat deze kerstman daarboven prachtig zou staan? Als je hem daar neerzet, ben ik je voor eeuwig dankbaar.’ Ze grijnsde naar haar baas en stak de kerstman naar hem uit. ‘Of misschien geef ik je wel een peperkoek muffin voor tijdens de theepauze.’

Coren glimlachte eindelijk. 'Een peperkoek muffin is prima, dank je. Merryn neemt snel contact met je op.' Sorcha klapte in haar handen toen Coren de kerstman voor haar op zijn plaats schoof.



Locryn had al een hele verzameling spullen. Hij was vrij recent naar Pencredoc verhuisd en hij had de spullen uit zijn oude antiekwinkel in Newquay meegenomen. Nou ja, 'winkel' was een groot woord. Hij had een ruimte gehuurd in een oud herenhuis dat gewijd was aan antiek en verzamelobjecten en die had hij de laatste jaren gebruikt. Nu was hij er echter klaar voor om verder te gaan en zijn zaak elders op te bouwen.

Hij had het huis waar hij met Laura had gewoond eindelijk verkocht. Het was eigenlijk zijn huis voordat zij bij hem introk, maar het voelde niet goed meer om er te wonen. Op de een of andere manier had hij het gevoel dat de negatieve energie van al hun ruzies en onenigheden er nog aanwezig was en dat elke kamer in het huis de herinnering aan een ruzie over iets onbeduidends bevatte. Hij was meer dan klaar geweest om het huis te verkopen en een frisse start te maken. Als iemand hem afgelopen Kerstmis, toen de sfeer grimmig was omdat zijn relatie op klappen stond, had verteld dat hij in een mooi klein dorpje in Cornwall zou wonen – dat blijkbaar iets betekende voor zijn familie op een eigenaardige, omslachtige manier waar niemand helemaal zeker van was – zou hij die persoon niet geloofd hebben.

Hij was echter ontzettend blij dat hij die keuze gemaakt had en dat hij nu deze vrolijke tentoonstelling kon plannen, in plaats van dat hij aan het berekenen was hoeveel extra uur hij nog kon

werken voordat hij naar huis moest om Laura onder ogen te komen.

Op een gegeven moment was duidelijk geworden dat het zo niet langer door kon gaan en uiteindelijk had de gelegenheid zich voorgedaan om een huis in het dorp Pencradoc te huren. Zijn nieuwe huis was oorspronkelijk een kleine cottage geweest, maar de benedenverdieping was verbouwd tot winkel en de bovenverdieping was nu een appartement. Het was een te mooie kans om te laten schieten. Alles was geregeld in november en nu was het december, stond Kerstmis voor de deur, had hij een mooie nieuwe winkel, een appartement dat nog een puinhoop was en allemaal nieuwe ideeën.

Locryn had het nieuws over het Pencradoc Arts Centre op de voet gevolgd. Het was de laatste jaren een behoorlijk succesvolle onderneming geworden en vanaf de eerste keer dat hij erover had gelezen in een tijdschrift over kunst en cultuur voelde hij zich aangetrokken tot de hele ethos ervan. De kans om zo dicht bij het Arts Centre te wonen en te werken was opwindend.

Hij had zelfs zijn kerstboom versierd, wat best een prestatie was, en zijn favoriete foto's hingen aan de muur. Zijn favoriete boeken, veel van zijn mokken en zijn koekenpan zaten echter nog ergens tussen de verhuisdozen.

Maar het positieve was dat hij in de etalage van zijn winkel al veel feestelijke artikelen had uitgesteld, zoals antieke decoraties en fijn porselein dat versierd was met handgeschilderde roodborstjes. Hij had zelfs een doos vol met antieke visitekaartjes, waarvan sommigen een kerstthema hadden. Hij had ook een paar van de vrolijke kaarten in de etalage gezet en het zag er helemaal niet slecht uit.

Locryn had echter een aantal spullen opzij gelegd – de voorwerpen die volgens hem bijzonder waren en een plaats

verdienden in zijn kersttentoonstelling. Hij had de eigenaars van het Pencradoc benaderd en was zeer verheugd dat hij de Tower Tea Room als tentoonstellingsruimte mocht gebruiken. Ze zouden de catering ook verzorgen en hij was van plan om de bekendheid van zijn winkel te vergroten en een beetje feestvreugde onder de gemeenschap te verspreiden. Tot nu toe waren de mensen die hij ontmoet had allemaal vriendelijk en enthousiast geweest. Hij wist echter niet zeker hoe de dame die de theesalon runde zou zijn. Het was een groot verzoek op vrij korte termijn, maar verbazingwekkend genoeg had ze er blijkbaar mee ingestemd om het te doen. Daarom liep hij nu door de kille, met vorst bedekte straten om haar voor de eerste keer te ontmoeten in het gezelschap van Merryn Burton, die in het Arts Centre werkte en hem hielp alles te regelen.

Toen hij aankwam zag hij een blonde vrouw bij het poortgebouw staan en hij nam aan dat dit Merryn moest zijn. Het gebouw was versierd met grote, moderne feestkransen, maar in combinatie met het grijze metselwerk zagen de versieringen er toch traditioneel uit. Hij was onder de indruk.

De vrouw, van wie hij dacht dat het Merryn was, verscheen goed ingepakt in een winterjas, sjaal, laarzen en een muts. Met een glimlach liep ze naar hem toe en ze stak haar gehandschoende hand uit ter wijze van begroeting.

‘Locryn?’ Ze kwam voor hem tot stilstand.

‘Dat klopt. En jij moet Merryn zijn?’ Zelf stak hij zijn hand ook uit en hij schudde die van haar.

‘Dat ben ik inderdaad. Het is een genoegen je persoonlijk te ontmoeten. Wat vind je van het dorp?’

‘Het is geweldig.’ Locryn grijnsde. ‘Ik was bezorgd dat de mensen hier niet zo vriendelijk zouden zijn tegen een vreemde – in sommige plaatsen gebeurt dat – maar in Pencradoc is

iedereen heel vriendelijk.’

‘Ja, stel je voor hoe ik me voelde – een Londenaar in hun midden! Maar je hebt gelijk, iedereen is hier vriendelijk. Maar goed, ik neem je mee het gebouw, je hebt waarschijnlijk al geraden dat het die grote toren daar is. Sorcha zei dat ze thee zou zetten en als ik me niet vergis, beloofde ze ook dat ze mince pies zou bakken.’

‘Fantastisch.’ Locryn was van mening dat een warme drank en een mince pie altijd een goede optie waren, vooral na een kille wandeling.

Samen liepen ze door het winterse terrein. De skeletachtige bomen zagen er enigszins elegant uit met hun takken die kriskras door elkaar liepen. Een aantal struiken waren nog steeds groen en leken zich niks aan te trekken van de kou, maar het grindpad knarste luid onder hun schoenen, wat vreemd weergalmde door de tuinen.

Merryn merkte waarschijnlijk dat Locryn verbaasd om zich heen keek – hij was nog nooit in zo’n grote en lege tuin geweest – en ze begon te lachen. ‘Normaal gesproken is het hier niet zo uitgestorven. De tuinen zijn prachtig en eerlijk gezegd is soms fijn om rond te dwalen en niemand te zien. Die waterval daar bevroor een paar eeuwen geleden en ik denk dat dat raar moet zijn geweest omdat het geluid ervan altijd aanwezig is. Zonder dat geluid zou Pencradoc gewoon niet hetzelfde zijn.’

Locryn keek naar de plek die ze aanwees en hij wist dat het daar in de zomer heerlijk moest zijn. ‘Op de platte rots daarboven zou je kunnen picknicken, nietwaar? In de zomer is het hier vast prachtig,’ merkte hij op.

‘Pencradoc is het hele jaar door speciaal. We zijn momenteel bezig met het opzetten van het Winter Wonderland, met houten rendieren en roodborstjes, mooie lichtjes in de bomen,

die dingen. Het is ieder jaar erg leuk.'

'Dat geloof ik.' Locryn knikte. 'Jaren geleden woonde mijn familie hier in de buurt en blijkbaar zeiden zij altijd dat het hier tijdens Kerstmis op een sprookjeskasteel lijkt. Hier werden de beste kerstfeestjes gehouden en voor de grap werd soms ook gezegd dat sommige feestjes dagen duurden. Om eerlijk te zijn is dat wat me vanuit Newquay deze kant op trok. Pencradoc heeft bij mijn familie altijd een goede reputatie gehad, dus ik kon deze kans niet laten schieten.'

'Ik weet wat je bedoelt.' Het was Merryns beurt om te knikken. 'Soms is het hier net een sprookje. Als de sneeuw alles bedekt ziet het er gewoon magisch uit. O, we zijn aangekomen bij de theesalon. Sorcha! Ik ben het.' Ze verhief haar stem toen ze de toren naderden en duwde de deur open. 'Ik heb Locryn meegebracht.'

Een hele mooie vrouw met bruin haar en bruine ogen stak haar hoofd om de hoek van de deur, waarvan Locryn aannam dat hij naar de keuken leidde, en glimlachte naar hen. Er verschenen kuiltjes in haar wangen en Locryn glimlachte terug.

'O! Hallo. Sorry, ik was de mince pies net uit de oven aan het halen. Ik heb er denk ik een stuk of twaalf gemaakt. Wat we niet opeten, mogen jullie mee naar huis nemen.'

'Dat is dan vier voor ieder,' zei Merryn en ze schudde haar hoofd. 'Er blijft waarschijnlijk niets over.'

'Dat denk ik ook niet. Mince pies zijn mijn favoriet,' voeg Locryn eraan toe.

'Fantastisch.' Sorcha glimlachte weer en gebaarde dat ze konden gaan zitten. 'Wat zouden jullie willen drinken? We kunnen het ons net zo goed gemakkelijk maken voor we het over de details hebben.'

'Doe mij maar een koffie verkeerd,' zei Merryn glimlachend.

‘Voor mij hetzelfde alsjeblieft,’ zei Locryn en Sorcha knikte.
‘Dat zijn er dan drie. Geweldig, ik ben zo terug.’

Terwijl Sorcha rondliep om de drankjes en mince pies klaar te maken, ging Locryn zitten en keek hij rond. Het was een mooie, ronde ruimte. Er stonden ongeveer twaalf tafels, die stuk voor stuk mooi gedekt waren. Een trap links van het buffet leidde naar boven en een handgeschilderd bordje in de vorm van een pijl wees bezoekers erop dat de tentoonstellingsruimte ‘deze kant op’ was. Iemand – waarschijnlijk Sorcha, vermoedde hij – had engelenhaar op het bordje geplakt en kerstlichtjes versierden de theesalon, samen met een kleine kerstboom in een nis en een vrolijke kerstman op een plank. De ruimte was lekker warm en het rook er naar baksels en kerstkruiden. Weer moest hij glimlachen.

‘Hierna laten we je de bovenverdieping zien,’ zei Merryn tegen hem.

‘Ik kan niet wachten,’ antwoordde hij. ‘Die gebakjes ruiken geweldig.’

‘Ze smaken ook geweldig.’ Merryn knipoogde naar hem. ‘Vier voor ieder is misschien toch niet genoeg.’

Locryn besloot dat hij die theorie met liefde wilde uitproberen.

KERSTMIS, 1906

Hoofdstuk 2



‘J E HOEFT JE GEEN ZORGEN TE MAKEN.’ DE NEGENTienjarige Elsie Pencradoc haakte haar arm in die van haar vriendin Holly Sawyer en trok haar naar zich toe. ‘Mijn ouders – sorry, mama en Teague – vinden het goed als we een feestje in het huis geven. Het wordt trouwens maar een klein feestje, er komen maar een paar mensen.’

Ze liepen over het terrein van Pencradoc. Elsie liep zelfverzekerd langs een route die vertrouwd voor haar was, maar voor Holly was het een wirwar van kleine paadjes door heel veel bos. In de verte zag ze een griezelige oude toren boven het landschap uitsteken.

‘Ja, maar het zijn juist die paar mensen waar ik me zorgen over maak.’ Holly trok haar arm terug en knoopte haar jas beter dicht. ‘Ik ken helemaal niemand. Wat als ze allemaal ...’ Ze aarzelde om het te zeggen, maar ze wist wat ze bedoelde. Ze wist dat het woord dat ze niet hardop uit durfde te spreken ‘rijk’ was. Zij en Elsie gingen naar het Liberal College of the Arts en Elsies stiefvader was de bekende artiest Ruan Teague. Elsie zelf was de dochter van een hertog, zij het een dode hertog, maar

toch een hertog. Haar moeder was een hertogin geweest, totdat ze weduwe werd. Technisch gezien was Elsie dus een lady, maar zelf was ze gewoon Holly Sawyer uit een onbekend klein dorpje in het zuiden van Cornwall.

Holly was in het jaar dat ze elkaar kenden verschillende keren in Pencradoc, Elsies huis, geweest, maar ze had Elsies vrienden nog nooit ontmoet, alleen haar vele jongere broers en zussen en vier neven en nichten. Om eerlijk te zijn was dat al genoeg geweest. Elsie had een van de sterkste persoonlijkheden die Holly ooit was tegengekomen, maar ze was ook zeer loyaal en de beste vriendin die Holly zich op de universiteit had kunnen wensen. Elsie had donker haar, donkere ogen en een prachtige donkere huid en Holly had zilverblond haar, grijze ogen en ze was zo bleek als een fles melk. Ze werden beiden bewonderend bekeken door de jongemannen op school, maar Holly wist zeker dat ze eerst naar Elsie keken en dat zij alleen gezien werd als de bleke, oninteressante vriendin.

‘Allemaal wat?’ Elsie draaide zich om en glimlachte naar haar vriendin. ‘Of ik met allemaal opgegroeid ben? Nou ja, wel met sommigen, maar Emma’s neef Noël is hier voor de feestdagen en zelfs ik ken hem helemaal niet zo goed. Ik weet dat hij schrijft, maar ik weet niet wat. Zijn grootvader heeft een of andere eretitel, maar ik weet niet zeker of hij het recht heeft om die te erven. Emma denkt van wel, maar ik ben er niet zo zeker van. Zoals ik al zei, ken ik hem niet goed.’

‘Noël.’ Holly begon te lachen. ‘Dat is nog eens een toepasselijke naam voor iemand die je tijdens kerst ontmoet. Maar dat is één enkele persoon uit een hele groep, dus ik ben nog niet erg gerustgesteld!’

‘Aah, kop op,’ zei Elsie. ‘En jij mag trouwens niets zeggen met een naam als die van jou. Jullie hebben allebei erg feestelijke